

ליקוטים נפלאים פרשיות אחרי קדושים

**"קדשים תהיו כי קדוש אני ה' אלוקיכם"
(יט, ב)**

יכול כמוני, תלמוד לומר כי קדוש אני, קדושתו למעלה מקדושתכם.
(מדרש רבה)

קדשים כתוב בלי וא"ו, וקדוש אני כתוב עם וא"ו, לרמז לנו בזה כי הקדושה של הקב"ה, הוא קדושה מלאה - מלא וא"ו - שלא שייך יותר מזה, אבל אצל הבריות

הקדושה תמיד חסרה, חסר וא"ו, כי לא יכול אדם להגיע לדרגת הקדושה שיש להקב"ה, וזה כוונת המדרש יכול כמוני? שלא יחשוב שהקב"ה תובע מכל אדם להיות קדוש כמו ה' כי זה לא שייך, כי קדושתו למעלה

מקדושתכם. עוד יש לומר, לפי מה שאומרים בהגדה של פסח בקטע "פקודא בתר דא לספר בשבחא" שעל ידי שישראל עושים מצוות ומעשים טובים בעולם הזה, זה גורם להוסיף כח בפמליא של מעלה, וא"כ לפי זה יהיה הפירוש כך: "קדושתו למעלה הקדושה

בפמליא של מעלה, הוא מקדושתכם, מהפעולות של קדושה שאתם עושים בעולם הזה, דהיינו המצוות ומעשים טובים שמקיימים בעולם הזה, גורם העיקרי הוא למעלה, בפמליא של מעלה. (בשם הרבי מקוצק - מבוסס גם על קדושת לוי)

**"דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם
קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלוקיכם" (יט, ב)**

פירש רש"י, קדושים תהיו, הוו פרושים מן העריות ומן העבירה שבכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה. ע"כ. ידוע שיש מצוות עשה להיות קדוש, כמו שכתוב "והייתם קדושים לאלוקיכם". ומה שמקדש את האדם הוא קיום המצוות, כמו שמברכים "אשר קדשנו במצוותיו". ואם כן, לכאורה מה רש"י רוצה לומר - כל

מקום שאתה מוצא גדר ערוה אתה מוצא קדושה? הרי כל מצווה מקדשת את האדם.

מסביר רבינו יוסף חיים זצוק"ל, שאם למשל אדם אוסף בקבוקי שתיה ופחיות כי הוא יודע שעל כל 100 בקבוקים למשל הוא יקבל 25 שקלים, ועל כל 800 יקבל 200 שקל, אם כן פשוט שאם יאמרו לו שיש במקום מסוים הרבה שטרות של 200 שקל - ודאי שהוא ירוץ לשם לקחת את הכסף. והוא הדין לכאן, שכל מצווה שאנו עושים מקדמת אותנו לעבר הקדושה, וצריך המון מצוות כדי לקבל את השטר של הקדושה.

ואילו כשהאדם מתאווה לדבר ערוה ורוצה לפגום בדברים שבקדושה אך מתגבר, זה השטר של הקדושה בעצמו, וזה פשוט שאם האדם אוסף מצוות ומקלקל את קדושתו מעיניו וכיו"ב, הוא דומה לאדם שאוסף בקבוקים, אך כשיש לידו ממש שטרות - אינו מרים אותם.

"מזמור לדוד"

חז"ל מספרים, שנבוכדנצר מלך בבל החליט יום אחד לחבר ספר תהלים משלו... ואכן, הוא כתב ספר תהלים מיוחד במינו, מלא בשירות ותשבחות למלך העולם...

התהלים שכתב נבוכדנצר היה כה יפה ומעורר השראה, עד שבייש בעוצמתו את התהלים שכתב דוד המלך!!!

הדבר עורר רעש בשמים, והקדוש ברוך הוא ציווה למלאך לסטור על פניו של נבוכדנצר!!! ונבוכדנצר - הפסיק לשיר.

שואל הקוצקער, למה? למה לא לתת לו לשיר, וכי אינו זכאי להודות ולהלל לבורא?! וכי אסור לו לחבר ספר תהלים משלו?!!

אומר הקוצקער: **החכמה היא לא לשיר כשאתה שבע! זו לא בעיה! החכמה היא לשיר כשאתה רעב!**

נבוכדנצר, ישב לו בגינת הבית, אכל מעדני מלכים, ישן על מיטה נוחה, ואז, כשמצב הרוח התרומם לשיא - התחיל להלחין שירים... זאת לא בעיה, את זה כל אחד יכול!!

אבל דוד המלך? דוד המלך כתב את התהלים בדם ליבו!! כל מזמור הוא זעקה מעומק החושך, דוד המלך ברח משונאיו - וזימר! דוד המלך נתפס על ידי אויביו - ושר לה!! דוד נמלט מאנשי ביתו, לא היה לו יום אחד של נחת!! כל מיני הניסיונות שיכולים לעבור על בני אדם - עברו על דוד המלך, והוא תרגם את הסבל לשיר תהילה לה!!

'מזמור לדוד, בברחו מפני אבשלום בנו'...

מזמור???? קינה!!!.....

לעי"נ

**הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן**

ליקוטים נפלאים פרשיות אחרי קדושים

המוכיחו בינו לבין עצמו. במה דברים אמורים, בדברים שבין אדם לחבירו, אבל בדברי שמים אם לא חזר בסתר מלבינים אותו ברבים עד שיחזור למוטב, וכמו שעשו כל הנביאים לישראל. כאשר ה'בית הלוי הוכיח טבח אחד ברבים על שלא נהג מנהג הכשרים שבטבחים. הטבח שמע, אולם לא שת אל ליבו ולא שב מדרכו. בערב יום הכיפורים שלח הרב וקרא אליו את הטבח. כאשר בא, ביקש ממנו סליחה ומחילה על אותה תוכחה. תמה הטבח, וכי צריך רבינו לפייס אותי. אדרבה, אני הוא שצריך לבקש מחילתו על שלא קיבלתי תוכחתו ולא תיקנתי את דרכי. דוקא משום כך, השיב לו ה'בית הלוי', הואיל ולא שמעת לתוכחתי, הרי יצאה תוכחתי לבטלה, ונמצא שהלבנתי פניך ברבים בחינם. (כמוצא שלל רב)

"לא תקום לא תטור"

(יט, יח)

הרה"ק רבי משה מקוברין זיע"א, היה מעביר על מידותיו אף כלפי שונאיו. פעם שאלוהו חסידיו, הרי חז"ל אומרים שכל תלמיד חכם שאינו נוקם ונוטר כנחש אינו תלמיד חכם, (יומא ב"ב) ומדוע אפוא אין הרבי נוהג כן? ענה להם אם אבוא לעולם האמת וישאלוני מדוע לא נהגתי מנהג תלמיד חכם הנוקם ונוטר כנחש, אענה שלא חשבתי עצמי לתלמיד חכם, אך אם ישאלוני מדוע נקמת ונטרת, כלום תלמיד חכם אתה? אז לא יהיה לי מה לענות.

"ואהבת לרעך

כמוך" (יט, יח)

אמר הרה"ק ר' משה לייב מסאסוב ז"ע, לא הייתי יודע אהבת ישראל מהי עד שלמדתי זאת מאיכר אחד. שכן פעם שמעתי איכר מבוסס במקצת שואל לחבירו, התאהב אותי. השיב הלה 'הו, אני אוהב אותך מאוד'. שאל אותו עוד התדע מה חסר לי. ענה לו וכי מנין אדע זאת. אמר לו הראשון, 'אם אינך יודע מה חסר לי, כיצד יכול אתה לומר שאתה אוהב אותי.

א לטו שבת

"לא תשנא את אחיך בלבבך ולא תשא עליו

חטא" (יט, יז)

ראיתי בספר נפש טובה לפרש, כי ידוע מהני צנתרי דדהבא, האחים הנעימים, קדושי עליונים, הרבי ר' זושא והרבי ר' אלימלך זי"ע, שדרכם היה בקודש, כאשר ראו באחד איזה חטא ועוון, אזי צעקו איש אל אחיו, מה לך אלימלך, או מה לך זושא, ולמה עשית כך, לפי העבירה שראו באותו איש. ואמרו דברים המשברים את הלב, מה תשיב לבוראך ביום הדין, וכהנה דברים שנכנסים ללב, ודברו מגודל החטא, וכמה צריך לעשות תשובה, והאיש החוטא, בשמענו זאת, ויתעצב אל לבו, ויאמר הלא גם אנכי עשיתי כן, ומה אשוב שולחי דבר. ועל ידי זה ממילא עשה תשובה. זה אפשר כוונת הכתוב (שם) "הוכח תוכיח את

עמיתך" כשתרצה להוכיח עמיתך, "לא תשא עליו חטא" לאמר לו לבדו, למה הרשעת לעשות כן, אלא תוכיח איש ישר כמוותך, ועל ידי זה איש החוטא ישים אל לבו. זהו כפל הלשון "הוכח תוכיח", עם "תוכחה" שתדבר עם עמיתך ריעך, "תוכיח" גם החוטא ודו"ק. (דבר בעתו)

"הוכח תוכיח את

עמיתך" (יט, יז)

מאחר שנזדמן הדבר שאתה הוא שראית את חברך בקלקלתו, הרי זה אות שאף אתה נכשלת בדומה לכך, אחרת לא היו מזמנים לך לראות את מעשה האיני הגון של חברך, לפיכך עליך להוכיח לא רק אותו, אלא גם את עצמך תוכיח "את עמיתך" את, לרבות אותך. (בני יששכר)

"הוכח תוכיח את עמיתך" (יט, יז)

פירש רש"י 'לא תשא עליו חטא, לא תלבין פניו ברבים'. מקור דבריו של רש"י הוא בתורת כהנים, 'יכול אתה מוכיחו עד שתהא פניו משתנה ותשא עליו חטא, תלמוד לומר וכו', אלא תוכיחנו באופן שלא תשא עליו חטא וכו' זה